

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

ผลิตภัณฑ์เครื่องสำอางถือได้ว่าเป็นสินค้าที่อยู่ในชีวิตประจำวัน เป็นผลิตภัณฑ์สิ่งปรุงแต่งเพื่อใช้บนผิวหนัง หรือส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกาย มีจุดประสงค์เพื่อทำความสะอาดหรือส่งเสริมให้เกิดความสวยงาม หรือเพื่อเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์ แต่ก็สามารถก่อให้เกิดอันตราย รัฐจึงจำเป็นที่จะต้องให้ความคุ้มครองแก่ผู้ที่ได้รับความเสียหาย ให้ได้รับการเยียวยาอย่างเหมาะสม และจากการที่ได้ศึกษาในบทที่ผ่านมา ทำให้ผู้ศึกษาพบว่าแม้จะมีกฎหมายที่ให้คุ้มครองผู้ที่ได้รับความเสียหายจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยไว้เป็นทางการแล้ว แต่เมื่อนำมาปรับใช้กับผลิตภัณฑ์เครื่องสำอางที่ไม่ปลอดภัยก็ยังเกิดปัญหาดังต่อไปนี้

5.1.1 ปัญหาเกี่ยวกับการควบคุมดูแลธุรกิจการค้าเครื่องสำอางบนอินเทอร์เน็ต

สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยาได้ออกกฎกระทรวงในปี พ.ศ. 2557 (ฉบับล่าสุด) ประกาศกำหนดแบบแจ้งรายละเอียดการผลิตเพื่อขายหรือนำเข้าเพื่อขายเครื่องสำอางควบคุมบนอินเทอร์เน็ต โดยตัด 1) การแจ้งเรื่องภาพผลิตภัณฑ์ 2) ขนาดบรรจุออกไป ทำให้ระบบคัดกรองเครื่องสำอางได้ถูกปรับลดกระบวนการ และพระราชบัญญัติเครื่องสำอาง พ.ศ.2558 ถึงแม้จะมีการแก้ไขเนื่องจากปัญหาที่เกิดขึ้นโดยลจุดที่เป็นปัญหา มีบทบัญญัติลดปัญหาการจดทะเบียนที่ไม่มีคุณภาพ โดยการเก็บค่าธรรมเนียมและการกำหนดอายุใบรับแจ้ง 3 ปี อาจจะช่วยลดปริมาณการจดทะเบียนที่ไม่ได้มีการผลิตหรือนำเข้า แต่การปรับปรุงนโยบายและมาตรการควบคุมเครื่องสำอางที่ผ่านมายังเน้นไปที่การลดขั้นตอนเพื่ออำนวยความสะดวกในการนำผลิตภัณฑ์เข้าสู่ท้องตลาด โดยการเพิ่มช่องทางการจดทะเบียนโดยผู้ประกอบการคือ 1) การลดขั้นตอนการออกใบรับจดทะเบียนภายใน 3 วัน 2) ไม่ต้องมีการพิจารณาความเหมาะสมของสถานที่ผลิตเครื่องสำอาง แต่ยังมีธุรกิจค้าเครื่องสำอางบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตจำนวนมากและเติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่อง ในขณะที่รัฐยังตั้งรับไม่ทันเพราะกฎหมายที่มีอยู่ยังครอบคลุมเพียงอินเทอร์เน็ตของไทย ไม่สามารถควบคุมไปยังผู้ประกอบการที่อยู่ต่างประเทศ หรือในประเทศเองยังมีจำนวนเจ้าหน้าที่ไม่มากพอที่จะทำการควบคุมดูแลธุรกิจการค้าเครื่องสำอางบนอินเทอร์เน็ตจึงอาจเป็นผลให้เกิดเครื่องสำอางที่ไม่ปลอดภัยซึ่งเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค

5.1.2 ปัญหาเกี่ยวกับการโฆษณาและฉลากของเครื่องสำอาง

การประกอบการค้าเครื่องสำอางบนอินเทอร์เน็ตนั้นเป็นการซื้อขายตามคำพรรณนาที่ผู้บริโภคไม่มีโอกาสได้เห็นหรือได้ตรวจสอบตัวสินค้าก่อนที่จะมีการตกลงซื้อขายกัน ได้เห็นเพียงรูปภาพและข้อมูลที่ผู้ประกอบการได้โฆษณาไว้ทำให้เกิดปัญหาขึ้นระหว่างผู้บริโภคและผู้ประกอบการในเรื่องคุณภาพหรือคุณสมบัติของสินค้าที่มีการซื้อขายกันผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่ไม่ตรงกับคำพรรณนาที่กล่าวไว้บนอินเทอร์เน็ต เมื่อผู้บริโภคเห็นว่าเครื่องสำอางที่ผู้ประกอบการส่งมอบมาไม่ตรงตามที่โฆษณาคุณสมบัติไว้เป็นการผิดสัญญาตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่ในการที่จะดำเนินคดีกับผู้ประกอบการนั้นมีกระบวนการที่ยุ่งยาก ซึ่งในความเป็นจริงผู้บริโภคมักไม่ใช้สิทธิในการดำเนินคดีกับผู้บริโภค จึงควรกำหนดให้ผู้ประกอบการต้องบรรยายข้อมูลคุณสมบัติของเครื่องสำอาง รวมไปถึงรูปภาพเครื่องสำอางนั้นต้องเป็นรูปภาพของสินค้าที่ทำการซื้อขายกันจริงไม่ให้นำรูปภาพจากที่อื่นมาใช้ และต้องมีมาตรการทางปกครองที่จะระงับการโฆษณาที่เป็นการละเมิดต่อกฎหมาย เพื่อคุ้มครองผู้บริโภคจากโฆษณาที่เกินจริงซึ่งเป็นพฤติกรรมเข้าข่ายหลอกลวงผู้บริโภค ส่วนเครื่องสำอางเป็นสินค้าที่มีฉลากสินค้า หากผู้ประกอบการต้องการขายเครื่องสำอาง ต้องแสดงข้อความในฉลากลงในข้อมูลที่พรรณนาไว้บนอินเทอร์เน็ตอย่างครบถ้วน เพราะการระบุในฉลากสินค้านั้นเป็นสิ่งที่สำคัญที่จะทำให้ผู้บริโภคได้ทราบข้อเท็จจริงต่างๆเกี่ยวกับสินค้าว่าเป็นอย่างไร เพื่อให้ผู้บริโภคได้มีโอกาสเลือกซื้อสินค้าได้ตามความต้องการ และได้ประโยชน์สูงสุดจากสินค้า ในส่วนที่กรณีเครื่องสำอางนั้นมีฉลากที่เป็นภาษาต่างประเทศก็อาจเป็นไปได้ยากที่ผู้ประกอบการจะสามารถแปลข้อความในฉลากได้ถูกต้องครบถ้วนตามฉลากเดิม

5.1.3 ปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบของผู้ประกอบการ

จากการศึกษาพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 พบว่า ได้มีการกำหนดเหตุหลุดพ้นความรับผิดชอบของผู้ประกอบการไว้ 3 กรณี ในมาตรา 7 คือ (1) สินค้านั้นมิได้เป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย (2) ผู้เสียหายได้ทราบอยู่แล้วว่าสินค้านั้นเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย (3) ความเสียหายเกิดขึ้นจากการใช้หรือการเก็บรักษาสินค้าไม่ถูกต้องตามวิธีใช้ วิธีเก็บรักษา คำเตือนหรือข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าที่ผู้ประกอบการได้กำหนดไว้อย่างถูกต้องและชัดเจนตามสมควรแล้วผู้ศึกษาพบว่าบทบัญญัติใน มาตรา 7(2) นั้นมีความไม่ชัดเจนทำให้ยากในการตีความในทางปฏิบัติ เนื่องจากความไม่ปลอดภัยของสินค้านั้น ไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า และหากจะตรวจสอบว่าเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัยจริงหรือไม่นั้นก็เป็นการที่ผู้บริโภคอาจจะไม่สามารถกระทำได้ อีกทั้งผู้บริโภคหรือผู้ที่เสียหายนั้นไม่มีความรู้ทางด้านเทคโนโลยีของสินค้าผลิตภัณฑ์เครื่องสำอาง นอกจากนี้บทบัญญัติในมาตรา 7 ยังไม่ครอบคลุมเหตุหลุดพ้นความรับผิดชอบที่เหมาะสมอีก 3 กรณีคือ 1) กรณีความไม่ปลอดภัยนั้นเป็นผลมาจากการที่ต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบที่ออกโดย

องค์การภาครัฐ 2) กรณีสถานะความรู้ทางวิทยาศาสตร์และทางเทคนิคในขณะที่ผู้ผลิตสินค้านำสินค้าออกวางจำหน่ายไม่อาจตรวจพบความบกพร่องที่มีอยู่ของสินค้านั้นได้ 3) กรณีความไม่ปลอดภัยนั้นไม่ได้มีอยู่ในขณะที่นำสินค้าออกวางจำหน่าย จากที่กล่าวข้างต้นนี้เพื่อให้เกิดความสมดุลยุติธรรมในผลประโยชน์ของทั้งผู้บริโภคและผู้ประกอบการ

5.1.4 ปัญหาที่เกี่ยวกับการใช้ดุลยพินิจในการชดเชยค่าเสียหายแก่ผู้ที่ได้รับความเสียหายจากผลิตภัณฑ์เครื่องสำอาง

พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 ได้บัญญัติให้อำนาจศาลในการใช้ดุลยพินิจกำหนดค่าสินไหมทดแทนได้ 3 กรณี คือ 1) ค่าสินไหมทดแทนเพื่อละเมิดที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ 2) ค่าเสียหายต่อจิตใจ 3) ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการลงโทษ สำหรับค่าเสียหายต่อจิตใจนั้นมีบัญญัติกำหนดหลักเกณฑ์ในการกำหนดค่าเสียหายต่อจิตใจไว้เพียงว่า ความเสียหายต่อจิตใจจะต้องเป็นความเสียหายอันเนื่องมาจากความเสียหายต่อร่างกายสุขภาพหรืออนามัยของผู้เสียหายและได้นิยามคำว่า ความเสียหายต่อจิตใจไว้ในมาตรา 4 แต่ไม่ได้มีการกำหนดข้อควรคำนึง เพื่อประกอบการใช้ดุลยพินิจและกรอบจำนวนค่าเสียหายต่อจิตใจไว้ เพราะผู้เสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยในสินค้าประเภทเครื่องสำอางนั้นส่งผลโดยตรงกับจิตใจของผู้เสียหาย ผู้ศึกษาพบว่าบทบัญญัตินี้ให้ดุลยพินิจกว้างขวางในการกำหนดค่าเสียหายต่อจิตใจของผู้เสียหาย หากมีการนำไปใช้อย่างไม่เหมาะสมหรือไม่ถูกต้องหรือไม่เป็นมาตรฐานเดียวกันในทุกศาลก็จะส่งผลกระทบต่อผู้เสียหายและสังคม เพราะอาจจะเกิดความไม่เป็นธรรมได้

5.1.5 ปัญหาเกี่ยวกับการเยียวยาความเสียหายแก่ผู้ที่ได้รับความเสียหายจากผลิตภัณฑ์เครื่องสำอาง

การเยียวยาความเสียหายของผู้ได้รับความเสียหายจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยเป็นความตั้งใจของพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 แต่ในทางปฏิบัติตามกฎหมายแล้ว การที่จะได้รับการเยียวยาจำเป็นต้องผ่านขั้นตอนหรือกระบวนการทางศาลก่อนแม้ว่าพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2551 จะบัญญัติให้การดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีนั้นเป็นไปด้วยความสะดวกรวดเร็ว แต่มักต้องใช้เวลา หากสินค้านั้นเป็นผลิตภัณฑ์เครื่องสำอางที่มีเทคโนโลยีกระบวนการผลิตที่ซับซ้อน เนื่องจากมีการใช้สารเคมีที่ผสมส่วนประกอบมากกว่าชนิด กว่าจะนำสืบพิสูจน์จนเสร็จสิ้นคดีต้องใช้เวลาานาน และในบางกรณีอาจจะไม่ได้รับการเยียวยาความเสียหายเมื่อคดีถึงที่สุดก็เป็นได้ ผู้เขียนพบว่ายังไม่มียกเว้นบทบัญญัติหรือประกาศหรือกฎหมายที่จะสามารถให้ความคุ้มครองกับผู้เสียหายที่ได้รับความเสียหายจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยใน

เบื้องต้นได้ ทำให้ผู้เสียหายต้องรับภาระในการพิสูจน์ข้อเท็จจริงและรับภาระความเสียหายต่างๆจนเกิดความเดือนร้อน ซึ่งผู้ศึกษาเห็นว่ารัฐควรเข้ามาดูแลในเรื่องการให้ความคุ้มครองหรือช่วยเหลือผู้เสียหายในเบื้องต้นให้เพียงพอและเหมาะสม

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากการที่ได้ศึกษาถึงปัญหากฎหมายเกี่ยวกับความรับผิดชอบความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยกรณีธุรกิจการค้าเครื่องสำอางบนอินเทอร์เน็ต พบว่ากฎหมายที่ใช้บังคับกับธุรกิจการค้าเครื่องสำอางบนอินเทอร์เน็ต ได้แก่ พระราชบัญญัติความรับผิดชอบความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2541 ยังมีข้อบกพร่องและมีความไม่ชัดเจนอยู่ และเพื่อให้เกิดความรับผิดชอบความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าผลิตภัณฑ์เครื่องสำอางที่ไม่ปลอดภัยให้เป็นไปในลักษณะที่เป็นธรรมและเหมาะสมกับผู้บริโภคและผู้ประกอบการ จึงขอเสนอแนะดังนี้

5.2.1 ปัญหาเกี่ยวกับการควบคุมดูแลธุรกิจการค้าเครื่องสำอางบนอินเทอร์เน็ต

ในปัญหาเกี่ยวกับการควบคุมดูแลธุรกิจการค้าเครื่องสำอางบนอินเทอร์เน็ตนี้ผู้เขียนขอเสนอแนะเพื่อเป็นแนวทางแก้ไขดังนี้

1) ควรแก้ไขประกาศของสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยาที่ได้ออกกฎกระทรวงในปี พ.ศ. 2557 (ฉบับล่าสุด) ในแจ้งรายละเอียดการผลิตเพื่อขายหรือนำเข้าเพื่อขายเครื่องสำอางควบคุมในเรื่อง “การแจ้งเรื่องภาพผลิตภัณฑ์” ให้กลับมามีการแจ้งรูปภาพลักษณะของสินค้าเช่นดังที่เคยมี เพื่อให้เกิดความชัดเจนของผลิตภัณฑ์ที่ได้ขึ้นทะเบียนจนแจ้ง และทำให้สามารถตรวจสอบได้สะดวกหากมีผู้เสียหายจากเครื่องสำอางที่ไม่ปลอดภัยดังกล่าว

2) จากพระราชบัญญัติเครื่องสำอาง พ.ศ. 2558 ในการลดขั้นตอนเพื่ออำนวยความสะดวกในการผลักดันผลิตภัณฑ์เข้าสู่ท้องตลาดโดย “ไม่ต้องมีการพิจารณาความเหมาะสมของสถานที่ผลิตเครื่องสำอาง” ผู้เขียนขอเสนอแนะให้มีการพิจารณาความเหมาะสมของสถานที่ผลิตเครื่องสำอางเพราะผลิตภัณฑ์เครื่องสำอางเป็นสินค้าที่ใช้โดยตรงกับร่างกาย ความสะอาด ความอนามัยในขั้นตอนการผลิตจึงเป็นสิ่งสำคัญของสินค้านี้ อีกประการหนึ่งคือการผสมวัตถุดิบส่วนประกอบว่าผู้ประกอบการนั้นมีการนำสารต้องห้ามมาใช้ในการผลิตเครื่องสำอางหรือไม่ เพราะความสะอาดความปลอดภัยของสินค้านั้นอาจจะเป็นสาเหตุให้สินค้าประเภทนี้กลายเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัยได้

5.2.2 ปัญหาเกี่ยวกับการโฆษณาและฉลากของเครื่องสำอาง

ในเรื่องคุณภาพหรือคุณสมบัติของเครื่องสำอางที่มีการซื้อขายกันผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ที่ไม่ตรงกับคำพรรณนาที่กล่าวไว้บนอินเทอร์เน็ต จึงจำเป็นต้องมีการกำหนดมาตรการทางปกครอง ให้กับคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาที่จะระงับโฆษณาที่เป็นการละเมิดต่อกฎหมาย เพื่อคุ้มครองผู้บริโภคในด้านโฆษณาในส่วนการควบคุมฉลาก ผู้เขียนแนะนำให้มีการกำหนดให้การซื้อขายที่ผ่านเครือข่ายบนอินเทอร์เน็ตนั้นต้องควบคุมฉลากให้ผู้ประกอบการต้องลงข้อมูลตามฉลากให้ครบถ้วน โดยเฉพาะฉลากที่เป็นสินค้านำเข้าให้ลงข้อมูลถูกต้องครบถ้วน และควรลดอำนาจคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาในการออกคำสั่งให้แก้ไขข้อความหรือวิธีการโฆษณา เพื่อให้ผู้ประกอบการมีความรอบคอบในการโฆษณาสินค้าอย่างเป็นธรรมและไม่โฆษณาเกินจริง

5.2.3 ปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบของผู้ประกอบการ

ในปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบนี้ พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 มาตรา 7(2) ที่บัญญัติว่า ผู้เสียหายได้รู้อยู่แล้วว่าสินค้านั้นเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ผู้เขียนจึงขอแนะนำให้ระบอบบทบัญญัติให้ชัดเจนเพื่อสะดวกในการตีความและในการบังคับใช้กฎหมายคือ ผู้เสียหายได้รู้ถึงความไม่ปลอดภัยและสมัครใจบริโภคสินค้าที่ไม่ปลอดภัย

ผู้เขียนได้พบว่า ในบทบัญญัติมาตรา 7 ควรมีการแก้ไข โดยการเพิ่มข้อยกเว้นความรับผิดชอบของผู้ประกอบการอีก 3 กรณี เพื่อให้เกิดความสมดุลและความยุติธรรมทั้งฝ่ายผู้บริโภคและผู้ประกอบการคือ 1) กรณีความไม่ปลอดภัยนั้นเป็นผลมาจากการที่ต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบที่ออกโดยองค์กรภาครัฐ 2) กรณีสถานะความรู้ทางวิทยาศาสตร์และทางเทคนิคในขณะและผู้ผลิตสินค้านำสินค้านั้นออกมาจำหน่ายไม่อาจตรวจพบความบกพร่องที่มีอยู่ของสินค้านั้นได้ 3) กรณีความไม่ปลอดภัยนั้นไม่ได้มีอยู่ในขณะที่น่าสินค้านั้นออกมาจำหน่าย และกำหนดความรับผิดชอบในผลิตภัณฑ์เครื่องสำอางโดยผู้ประกอบการต้องอยู่ได้บังคับความรับผิดชอบเพื่อยกเว้นอันตรายที่เกิดขึ้นเมื่อเกิดความเสียหาย

5.2.4 ปัญหาที่เกี่ยวกับการใช้ดุลยพินิจในการชดเชยค่าเสียหายแก่ผู้ที่ได้รับความเสียหายจากผลิตภัณฑ์เครื่องสำอาง

ผู้เขียนมีความเห็นว่า ควรมีการกำหนดหลักเกณฑ์หรือข้อควรคำนึงในการประกอบการใช้ดุลยพินิจในการกำหนดค่าเสียหายต่อจิตใจของศาลและควรกำหนดกรอบค่าเสียหายที่ชัดเจน โดยอาจใช้ใบรับรองแพทย์จากแพทย์ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางประกอบในการใช้ดุลยพินิจของศาลเพื่อกำหนดค่าเสียหายของผู้ที่ได้รับความเสียหายจากเครื่องสำอางที่ไม่ปลอดภัย เพื่อให้มีความเหมาะสมและเป็นไปในแนวทางเดียวกันทุกศาล

5.2.5 ปัญหาเกี่ยวกับการเยียวยาความเสียหายแก่ผู้ที่ได้รับความเสียหายจากผลิตภัณฑ์ เครื่องสำอาง

ผู้เขียนได้ศึกษาปัญหาการเยียวยาความเสียหายที่เกิดขึ้นเป็นจำนวนมากและพบว่า ควรกำหนดให้มีกองทุนทดแทนความเสียหายที่เกิดขึ้นจากเครื่องสำอางที่ไม่ปลอดภัยในความเสียหายเบื้องต้น หรือในกรณีที่ผู้เสียหาย ไม่สามารถเรียกร้องค่าเสียหายจากใครได้ โดยรัฐจะเป็นผู้เริ่มลงทุนในกองทุนนี้ และมีการกำหนดให้ผู้ประกอบการผลิตภัณฑ์เครื่องสำอางต้องสมทบเงินเข้ากองทุนนี้ ก่อนที่ผู้ประกอบการจะนำสินค้าออกสู่ตลาดในอัตราส่วนที่เหมาะสม เพื่อเป็นหลักประกันให้แก่ผู้บริโภคว่าหากได้รับความเสียหายจากเครื่องสำอางที่ไม่ปลอดภัย จะมีการเยียวยาความเสียหายที่เพียงพอและเหมาะสม

แนวคิดและทฤษฎีของการแก้ปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากธุรกิจการค้าเครื่องสำอางบนอินเทอร์เน็ต เกิดข้อปัญหาทางกฎหมายที่ผู้ได้รับความเสียหายบางกรณีไม่สามารถได้รับการเยียวยาจากผู้ประกอบการ จึงต้องมีการควบคุมดูแลธุรกิจการค้าเครื่องสำอางบนอินเทอร์เน็ต โดยต้องจัดแจ้งรายละเอียดที่เป็นสาระสำคัญของเครื่องสำอางอย่างครบถ้วน และต้องแสดงใบจดแจ้งในร้านค้าของตน โดยเฉพาะร้านค้าบนอินเทอร์เน็ต มีการควบคุมฉลากให้ผู้ประกอบการธุรกิจการค้าเครื่องสำอางบนอินเทอร์เน็ตลงข้อมูลตามฉลากให้ครบถ้วนและไม่โฆษณาเกินจริงการ และผู้เขียนขอเสนอให้คณะกรรมการว่าด้วยฉลากสามารถควบคุมสินค้าที่นำเข้าจากต่างประเทศและสามารถเอาผิดกับผู้ประกอบการที่อยู่ต่างประเทศได้ด้วยเช่นกัน และเพื่อสร้างความสมดุลและเป็นธรรมแก่ผู้เสียหายจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ค่าสินไหมทดแทนตามที่กำหนดในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ คุลยพินิจที่ศาลใช้ในการกำหนดค่าสินไหมทดแทนควรใช้ใบรับรองแพทย์จากแพทย์ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางประกอบในการใช้คุลยพินิจของศาล แต่ในความจริงนั้นผู้เสียหายบางส่วนอาจไม่สามารถดำเนินคดีกับผู้ประกอบการด้วยเหตุหลายประการ เช่น ไม่สามารถสืบหาผู้ประกอบการหรือผู้ผลิตได้ โดยเฉพาะธุรกิจบนอินเทอร์เน็ต หรือไม่สามารถพิสูจน์ความเสียหายที่เกิดขึ้นได้ จึงแนะนำให้กองทุนผู้ประกอบการธุรกิจการค้าเครื่องสำอาง เพื่อช่วยเหลือเยียวยาผู้เสียหายในกรณีที่ผู้ประกอบการไม่ชดเชยความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย